

**Cena
Milady
Paulové
2009–2014**

**Cena
Milady
Paulové
2009–2014**

Obsah

- 7 Cena Milady Paulové za celoživotní přínos české vědě
- 9 Profesorka Milada Paulová

Laureátky a vědkyně nominované na Cenu

Milady Paulové v letech 2009 až 2014

- 13 doc. PhDr. Lenka Adamcová, CSc.
- 15 prof. Ing. Milena Císlerová, CSc.
- 17 prof. RNDr. Pavla Čapková, DrSc.
- 19 prof. Ing. Kateřina Demnerová, CSc.
- 21 prof. Ing. Jaroslava Durčáková, CSc.
- 23 prof. PhDr. Zdeňka Hledíková, CSc.
- 25 prof. PhDr. Libuše Hrabová, CSc.
- 27 Ing. Magdalena Hunčová, Ph.D.
- 29 prof. PhDr. Kateřina Charvátová, CSc.
- 31 Ing. Květuše Jirátová, CSc.
- 33 doc. MUDr. Věra Klenerová, DrSc.
- 35 prof. Ing. Alena Kohoutková, CSc., FEng.
- 37 prof. Ing. Darja Kubečková, PhD.
- 39 doc. PharmDr. Hana Kubová, DrSc.
- 41 PhDr. Jiřina Langhammerová
- 43 prof. PhDr. Milena Lenderová, CSc.
- 45 prof. RNDr. Hana Librova, CSc.
- 47 RNDr. Lenka Maletínská, CSc.
- 49 prof. Dr. Ing. Drahomíra Pavelková
- 51 doc. PhDr. Lydia Petrářová, CSc.
- 53 prof. Ing. Mária Režňáková, CSc.
- 55 prof. RNDr. Pavla Rovnaníková, CSc.
- 57 prof. RNDr. Milena Rychnovská, DrSc.

- 59** prof. PhDr. Eva Stehlíková
- 61** prof. RNDr. Marie Stiborová, DrSc.
- 63** RNDr. Viera Straškrabová, DrSc.
- 65** prof. MVDr. Zdeňka Svobodová, DrSc.
- 67** prof. MUDr. Eva Syková, DrSc.
- 69** doc. RNDr. Soňa Štrbáňová, CSc.
- 71** prof. MUDr. Alexandra Šulcová, CSc.
- 73** doc. RNDr. Miroslava Trchová, CSc., DrSc.
- 75** prof. RNDr. Jitka Ulrichová, CSc.
- 77** prof. Ing. arch. Hana Urbášková, Ph.D.
- 79** doc. RNDr. Irena Valterová, CSc.
- 81** PhDr. Natalie Venclová, DrSc.
- 83** Ing. Růžena Vintrová, DrSc.
- 85** prof. Ing. Jaroslava Vráblíková, CSc.
- 87** Ing. Věra Vrtílková
- 89** Ing. Blanka Wichterlová, DrSc.

Přehled ročníků Ceny Milady Paulové

- 92** Cena Milady Paulové 2014 – stavební inženýrství
a architektura
- 94** Cena Milady Paulové 2013 – farmakologie
a toxikologie
- 96** Cena Milady Paulové 2012 – historické vědy
- 98** Cena Milady Paulové 2011 – chemie
- 100** Cena Milady Paulové 2010 – ekonomie
- 102** Cena Milady Paulové 2009 – ekologie
a udržitelný rozvoj

Cena Milady Paulové za celoživotní přínos české vědě

Cenu Milady Paulové ustavilo v roce 2009 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR a každoročně ji ve spolupráci s Národním kontaktním centrem – ženy a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR, v.v.i., udílí významné české badatelce za celoživotní přínos vybranému vědeckému oboru. Ocenění nese jméno české historičky Milady Paulové, první ženy, která získala právo přednášet na univerzitě a později se stala také první profesorkou na našem území.

Smyslem Ceny Milady Paulové je veřejně a také formou finančního daru ocenit a zviditelnit vědeckou práci významných českých ba-

datelek, podpořit ženy ve vědě a inspirovat začínající vědkyně a studující, které vědeckou dráhu zvažují. Cena je udělena za přínos rozvoji oboru, včetně pedagogické činnosti, vedení diplomových a disertačních prací, ale také za spolupráci s občanskými organizacemi nebo průmyslovou sférou. Cena Milady Paulové byla dosud udělena badatelkám působícím v oblasti ekologie a udržitelného rozvoje, v ekonomii, chemii, v oblasti historických věd, ve farmakologii a toxikologii a v oblasti stavebního inženýrství a architektury.

Publikace, kterou máte před sebou, představuje laureátku a vědkyně nominované na Cenu Milady Paulové v letech 2009 až 2014.

Profesorka Milada Paulová

*„Neb je dodnes mým naprostým přesvědčením, že i žena,
má-li žít vědou a pro vědu, musí mít k tomu stejné
podmínky jako muž.“*

Milada Paulová je poněkud zapomenutou, nicméně významnou osobností české vědy 20. století. Byla teprve 75. ženou, která získala doktorát na Karlo-Ferdinandově univerzitě v Praze (1918) a jako první žena zde získala právo přednášet (1925). Byla také první mimořádnou členkou Královské české společnosti nauk (1929) a České akademie věd a umění (1946) a současně vůbec první ženou na našem území, která byla jmenována nejprve mimořádnou (1935) a později řádnou profesorkou. Stalo se tak v roce 1945 se zpětnou účinností k roku 1939.

Milada Paulová patřila mezi přední československé historiky a byzantology. Ve své vědecké práci se zabývala dějinami jižních Slovanů, především středověkými dějinami jihovýchodní Evropy a byzantologií. Pracovala jako editorka vědeckého časopisu Byzantino-Slavica, kde za

jejího působení publikovaly nejvýznamnější osobnosti byzantologie z celého světa. Věnovala se také novodobým dějinám, konkrétně odboji na Balkáně a na území pozdějšího Československa za první světové války. Milada Paulová byla autorkou mnoha publikací a další zásadní zahraniční díla do češtiny přeložila. Její práce měly značný zahraniční ohlas. Více než tři desítky let přednášela na Univerzitě Karlově a vychovala generace nových historiček a historiků.

Během druhé světové války ukrývala Milada Paulová archiv Maffie, hlavního orgánu domácího odboje za 1. světové války. Několikrát ji vyslychalo Gestapo, cenný archiv mu však nevydala, a zachránila jej tak před zničením. Cena, která nese jméno této významné ženy, si klade za cíl zviditelnit přínos současných vědkyň, ale také práci a význam této vynikající osobnosti české vědy 20. století.

**Laureátky
a vědkyně
nominované na** _____

**Cenu Milady
Paulové v letech
2009 až 2014**

doc. PhDr. Lenka Adamcová, CSc.

„Věda je jako řemeslo. Když má člověk možnost si vybrat a vybere si to, co ho baví, tak už to je samo o sobě úžasné.“

Lenka Adamcová patří mezi přední osobnosti oboru rozvojová ekonomika, o jehož zachování a rozmach se v kontextu České republiky zasloužila. Po řadu let patřila k ojedinělým případům badatelů v regionu střední Evropy, kteří se touto oborou věnovali, a její soustavná publikační a vědecko-organizační práce si získala velký mezinárodní věhlas a uznání. Výzkum Lenky Adamcové pomohl pochopit specifika vývoje rozvojových ekonomik a podstatu hlubokých změn probíhajících od 90. let 20. století ve světové, resp. rozvojové ekonomice. Přispěl také k lepšímu pochopení a efektivnějšímu nastavení nových zahraničně-obchodních strategií České republiky ve vztahu k rozvojovým ekonomikám.

Lenka Adamcová se zasloužila o zahájení výuky vedlejší specializace rozvojová studia na Fakultě mezinárodních vztahů Vysoké školy eko-

nomické v Praze, jejíž nedílnou součástí se stala i rozvojová ekonomika. K dnešnímu dni tuto specializaci vystudovaly stovky mladých lidí. Někteří z nich zastávají významné posty v mezinárodních organizacích, v institucích státní správy, v nevládních organizacích či v soukromé sféře, jiní jsou dnes činní ve výzkumu rozvojových ekonomik.

„Čím dál více mladých lidí se o problematiku rozvojových zemí zajímá. Jednak proto, že mají možnost cestovat a nabývat osobní zkušenosti, ale také proto, že je to téma, které je na rozdíl od evropské integrace jaksí méně omšelé,“ konstatuje o postojích dnešních studujících. „Může to být i proto, že se jedná o tu část světa, která za několik desetiletí bude určovat charakter světového hospodářství,“ dodává Lenka Adamcová, která dnes vyučuje na Metropolitní univerzitě Praha.

prof. Ing. Milena Císlerová, CSc.

*„Chce to určitou zvilost. Důležité je, aby vás ta věc
nadchla, aby stálo za to, za tím cílem jít, a jít
za ním přes všechny překážky.“*

Milena Císlerová je významnou osobností oboru vodní hospodářství a vodní stavby na české i mezinárodní odborné scéně.

Svůj výzkum věnovala především oblasti hydropedologie, v níž patří mezi průkopníky matematického modelování odtoku vody z půdního profilu a tzv. preferenčního proudění.

Koncem 70. let vyvinula Milena Císlerová na tehdejší dobu velice pokročilé numerické modely pro simulování dvourozměrného proudění v nenasyčené půdní zóně. Byla u prvopočátků aplikace geofyzikálních metod při analýze prostorové variability půdních hydraulických vlastností v lokálním měřítku. Iniciovala také používání neinvazivních metod pro zobrazování proudění vody a transportu rozpuštěných látek v půdním vzorku. Její výzkum je vysoce aktuální nejen z pohledu hydrologie a vodního hospodářství, ale i z pohledu klimatických

změn a následné změny hydrologického cyklu, jednoho ze základních mechanismů fungování životního prostředí.

Milena Císlerová působí na Fakultě stavební Českého vysokého učení technického v Praze. Během svého dlouholetého intenzivního působení zde dokázala vzbudit zájem o obor a díky soustavné podpoře studujících a začínajících vědců a vědkyň vychovala řadu dnes světově uznávaných odborníků a odbornic. Po celou svoji vědeckou dráhu úzce spolupracuje se zahraničními výzkumnými týmy, úspěšně publikuje v zahraničních impaktovaných časopisech a je dlouhodobou členkou odborných a vědeckých rad. „Kolegy a přáteli je respektovaná pro svou moudrost, ochotu pomoci, pracovní vytrvalost a životní optimismus,“ říká profesor Tomáš Vogel, který Milenu Císlerovou nominoval na Cenu Milady Paulové za rok 2014.

prof. RNDr. Pavla Čapková, DrSc.

*„Odkakživa, co se pamatuji, mě bavila
matematika. A to hodně!“*

Pavla Čapková se zabývá studiem a vývojem nanomateriálů, které mají filtrační, čistící a antibakteriální účinky. Tyto látky se využívají například při čištění odpadních vod a plynů nebo se přidávají do plastů či stavebních a nátěrových hmot, kde po aktivizaci světelným zářením rozkládají škodlivé organické molekuly. Pavla Čapková je zakladatelkou laboratoří molekulárních simulací na Matematickofyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze a na Vysoké škole báňské – Technické univerzitě v Ostravě a zakladatelkou Centra nanotechnologií tamtéž. V současnosti působí na katedře fyziky Přírodovědecké fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem.

Je autorkou více než stovky posudků, recenzí, článků v zahraničních časopisech, skript a učebnic a řešitelkou nebo spoluřešitelkou desítek výzkumných projektů. Vedle spolupráce

s průmyslem, který uvádí do praxe výsledky jejích výzkumů, se věnuje intenzivně také organizační, manažerské a pedagogické práci. Vede absolventské práce studujících všech stupňů vysokoškolského studia, je autorkou úspěšně akreditovaného studijního oboru nanotechnologie na Univerzitě J. E. Purkyně v Ústí nad Labem a od 90. let zastává významné rozhodovací pozice ve struktuře fakult, na nichž v Praze, Ostravě a Ústí nad Labem působila nebo působí. „Řada lidí nechápe, že můžete tolik času sedět nad nějakým problémem, když se můžete koukat na televizi, jít tam a tam. Je to určitý způsob posedlosti, a ten je k tomu nutný“, říká o své práci.

Ne vždy se daří a s tím je podle Pavly Čapkové potřeba počítat i ve vědě. Když se ale něco povede, je to velká radost. „Dnes je to o týmové práci, já bych sama nedokázala nic! To je potřeba říct,“ dodává.

prof. Ing. Kateřina Demnerová, CSc.

laureátka Ceny Milady Paulové v roce 2011 za oblast chemie

*„Pánové, jsou to mikrobi,
které mají vždy poslední slovo.“*

—Louis Pasteur

Polem působnosti Kateřiny Demnerové je jednak oblast životního prostředí, kde studuje schopnost biologických činitelů, především bakterií a rostlin, odstraňovat anorganické i organické znečištění životního prostředí, a jednak oblast potravinářské mikrobiologie, v níž se koncentruje na vývoj a zavádění rychlých metod pro stanovení přítomnosti patogenů v potravinách a dále na hlubší charakterizaci těchto mikroorganismů pro pochopení jejich funkce a působení na lidský organismus.

Kateřina Demnerová pracuje v Ústavu biochemie a mikrobiologie na Vysoké škole chemicko-technologické, kde se podílela na vybudování akreditované zkušební laboratoře potravinářské mikrobiologie a geneticky modifikovaných mikroorganismů, a který také řadu let vedla. Během svého působení na této instituci vedla nespočet diplomových prací a pracovala s desítkami

doktorandů. Dnes je zapojena do výuky sedmi předmětů, z toho dvou v anglickém jazyce pro zahraniční studenty. Kateřina Demnerová je členkou mnoha vědeckých rad, výborů a komisí a je řešitelkou národních i mezinárodních vědeckých projektů v oblasti potravinářské chemie a environmentální mikrobiologie. Také její publikační aktivita je rozsáhlá.

„Profesorka Demnerová má velké zásluhy o rozvoj moderních molekulárně-biologických metod na VŠCHT Praha, včetně jejich zavedení do praxe v oblasti posuzování kvality zemědělských produktů a potravin. Zavedla do této praxe analýzu DNA, zejména pro identifikaci produktů z genově upravených organismů, a tuto oblast v četných kurzech předávala a předává kolegům z terénních pracovišť. Je velkorysou osobností, s níž se výborně spolupracuje,“ dodává profesor Václav Pačes, předseda České společnosti pro biochemii a molekulární biologii.

prof. Ing. Jaroslava Durčáková, CSc.

„Celý život dělám něco, co mě nesmírně těší.“

Jaroslava Durčáková se od počátku své profesní dráhy výzkumně zabývá problematikou mezinárodních financí, především devizových kurzů. „Poté, co se mi v roce 1968 podařilo publikovat článek o tom, jak by to u nás mohlo vypadat, kdyby se otevřela cesta trhu, jsem dostala přes prsty, a celou řadu let to bylo s mým publikováním velmi složité,“ dodává. Na devizové kurzy a mezinárodní finance ale nezaněvřela a stále tuto oblast považuje za velmi zajímavou. Aktuálně se však věnuje také výzkumu finančních trhů a jejich regulaci. Na Vysoké škole ekonomické, kde vystudovala obor finance a úvěr, zastávala po roce 1990 postupně funkci vedoucí katedry měnové ekonomiky, proděkanky pro zahraniční vztahy a prorektorky pro zahraniční spolupráci. V letech 2000–2006 byla její rektorkou. Dnes je rektorkou Vysoké školy obchodní v Praze.

Jaroslava Durčáková má zásadní zásluhu o internacionalizaci studia na Vysoké škole ekonomické a jejím přijetí do mezinárodních sítí prestižních univerzit. A díky své práci a zkušenostem je považována nejen za špičkovou odborníci na problematiku terciárního vzdělávání, ale patří i k uznávaným osobnostem v oblasti vysokého školního ekonomického managementu. Je autorkou řady publikací a je členkou a činníčkou nejspíše mezinárodních odborných rad, organizací a společností. Významná je také její pedagogická činnost, která trvá již bezmála padesát let.

„Problémy v ekonomické oblasti se dotýkají našeho všedního života, to lidé vnímají. Ne vždy však mohou mít dostatek informací, aby se zorientovali v tom, co je důležité z krátkodobého hlediska, a co může mít - a jaký - dopad dlouhodobě. Doba není jednoduchá, jsem ale zvyklá dívat se na vše pozitivně,“ říká Jaroslava Durčáková.

prof. PhDr. Zdeňka Hledíková, CSc.

*laureátka Ceny Milady Paulové v roce 2012
za oblast historických věd*

*„Celý život dělám něco, co mě
nesmírně těší.“*

Zdeňka Hledíková, emeritní profesorka Univerzity Karlovy, je významnou a mezinárodně uznávanou českou historičkou a pedagožkou. Působí v oboru archivnictví a pomocných věd historických, v nichž se zaměřuje především na problematiku správních dějin a církevní administrativy ve středověku. Je autorkou nebo spoluautorkou více než sto padesáti odborných prací (například Biskup Jan IV. z Dražic; Arnošt z Pardubic – arcibiskup, zakladatel, rádce; Svět české středověké církve) a autorkou a editorkou základních monografií a edic k tématu církevních dějin a správy. Napsala také řadu studií k problematice pomocných věd historických, především z oblasti paleografie a diplomatiky, a je také (spolu)autorkou řady učebních textů, například Dějin správy v českých zemích do roku 1945.

Zdeňka Hledíková spojila svoji vědeckou a pedagogickou dráhu s Filozofickou fakultou

Univerzity Karlovy, kde od roku 1965 vychovala několik generací českých odbornic a odborníků v oboru archivnictví a historie. Obrovský je její přínos také v oblasti organizační a administrativní. Nejenže je a byla členkou mnoha domácích i zahraničních odborných grémíí, komisí a redakčních rad v oboru pomocných věd historických a církevních dějin, ale od roku 1994 se stala ředitelkou Českého historického ústavu v Římě, jehož činnost svým dlouholetým úsilím po více než padesátileté odluce obnovila, a obrodila tak také bohemikální výzkum v italských a vatikánských archívech a knihovnách.

„Zdeňka Hledíková je osobností neobyčejně skromnou a laskavou, s vynikajícími lidskými vlastnostmi i profesními schopnostmi, která splňuje a vždy splňovala i nejvyšší morální kritéria,“ říká o ní PhDr. Karel Chobot, který Zdeňku Hledíkovou jménem České archivní společnosti na Cenu Milady Paulové nominoval.

prof. PhDr. Libuše Hrabová, CSc.

*„K historii jsem nepřišla, historií jsem žila
od té doby, co si něco pamatuji.“*

Emeritní profesorka Univerzity Palackého v Olomouci Libuše Hrabová se ve své výzkumné práci věnuje středověkým dějinám. Svoji pozornost zaměřila především na česko-německé vztahy v období středověku a na dějiny Polabských Slovanů a dalších zaniklých etnických skupin v Evropě. Zabývala se například ekonomikou državy olomouckého biskupství v polovině 13. století a její analýza přispěla k objasnění otázky německé kolonizace českých zemí. Je autorkou první české monografie o dějinách Polabských Slovanů s názvem *Stopy zapomenutého lidu*, která sleduje vývoj obrazu dějin tohoto etnika v historické literatuře od středověku až do 21. století. Publikovala ale i řadu dalších historických studií, zasloužila se o překlad a rozbor kroniky Adama Brémského a podílela se na vypracování několika vysokoškolských studijních textů.

Libuše Hrabová byla uznávanou historičkou středověkých dějin již před rokem 1968. V období normalizace však musela vysokoškolské prostředí opustit a nuceně působila ve Státní vědecké knihovně v Olomouci. Po dvacet let nesměla publikovat, a tak její práce byly pro čtenáře a čtenářky severomoravských knihoven nedostupné. Po roce 1989 se na akademickou půdu vrátila. Stala se vedoucí katedry historie Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, ze které vybudovala moderní vědecké pracoviště. Podporovala rozvoj začínajících vědců a vědkyň, zprostředkovala řadu cenných mezinárodních kontaktů a zahraničních stáží. „Svou erudicí, entuziasmem a pedagogickým zápalem zásadně ovlivnila několik polistopadových generací studentů historie a mnoho z nich inspirovala k profesní dráze historika či učitele dějepisu,“ konstatuje profesor Jaroslav Miller, současný vedoucí katedry historie, kde Libuše Hrabová působí.

Ing. Magdalena Hunčová, Ph.D.

*„Výzkum sociální ekonomiky je pro
mě prostor svobody.“*

Magdalena Hunčová se zabývá sociální ekonomikou, tedy ekonomikou, v níž nad zájmem kapitálu převládá zájem lidí. Patří sem například zaměstnanecké vlastnictví podniku, chráněné dílny, veřejné práce, dobrovolnictví, neziskové organizace, které mají ekonomickou činnost, ale i vzájemné podpůrné spolky, jež jsou sociálně orientované. Družstevnictví, které do oblasti sociální ekonomiky také spadá, bylo podle Magdaleny Hunčové po roce 1989 u nás potlačeno jako relikv komunismu. Další nové formy sociálních podniků ale vlády orientované na kapitálovou ekonomiku nepodporovaly. „Tržní ekonomika je motorem, ta sociální je stabilizátorem. Šlapat to může, jen pokud fungují obě dvě,“ říká Magdalena Hunčová, která byla jednou z prvních, kdo u nás na tento významný sektor upozornil, analyzoval jeho základní koncepty a zmapoval postavení jeho aktérů.

Magdalena Hunčová je autorkou úctyhodného množství publikací, je členkou mezinárodních organizací a účastnicí řady českých i mezinárodních výzkumných projektů a odborných konferencí. Na Fakultě sociálně ekonomické Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem se mimo jiné zasloužila o akreditaci studijního oboru finanční management na bakalářské i magisterské úrovni.

Největším úspěchem je pro Magdalenu Hunčovou ocenění její výzkumné činnosti na mezinárodním poli a přijetí do mezinárodních badatelských komunit zabývajících se tematikou sociální, kooperativní a veřejné ekonomiky. Možná ještě větším úspěchem je však skutečnost, že se jí podařilo téma sociální ekonomiky, které u nás zpočátku naráželo na velké předsudky, dostat do povědomí i naší odborné veřejnosti v oblasti teorie i praxe.

prof. PhDr. Kateřina Charvátová, CSc.

„Historie je dobrá k porozumění světu a životu. Je to jedna z disciplín, které vás nutí přemýšlet o tom, proč se věci dějí.“

Tato přední česká historička v oboru středověkých a církevních dějin působí řadu let na katedře dějin a didaktiky dějepisu Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Hlavní těžiště jejího zájmu spočívá ve studiu dějin cisterciáckého řádu a jeho role ve středověké evropské kultuře. Je autorkou třísvazkového díla Dějiny cisterciáckého řádu v Čechách 1142-1420, k němuž v současnosti připravuje čtvrtý díl. Na téma středověkých církevních dějin publikovala desítky studií a knih, které prokazují její pečlivou práci s prameny. „Abych pořád nepsala jen o klášterech, občas se zabývám i politickými dějinami. Tak vznikla kniha o králi Václavovi II., životopisná studie panovníka na přelomu 13. a 14. století. Václav II. s cisterciáky souvisí, protože je podporoval, založil klášter na Zbraslavi, kde později vznikla Zbraslavská kronika,

nejvýznamnější pramen konce 13. a 14. století. Všechno se to krásně prolíná, taková už tehdy byla doba,“ říká.

Jako pedagožka intenzivně pečuje o studenty a studentky, ať již z vlastní katedry či jiných fakult, u nichž rozvíjí profesionalitu výzkumu a výuky historie, stejně jako nadšení pro obor. V posledních letech se intenzivně angažuje při prosazování témat lokálního kulturně historického dědictví na školách, aby podpořila zájem a péči o ně u budoucích generací. Její aktivity mnohdy a s velkým efektem překračují hranice „čistého“ výzkumu. Jeho výsledky umí účinně popularizovat, například při spolupráci na dokumentárních filmech o cisterciácích a jejich kultuře, při četných přednáškách a besedách i v mnohých popularizačních textech. „Historii nezkoumáme pro sebe, ale proto, aby z ní poznání i poučení mohla brát celá společnost,“ říká.

Ing. Květuše Jirátová, CSc.

„Neustále spolupracuji s průmyslem.“

Květuše Jirátová se po celou svoji vědeckou dráhu věnuje výzkumu a vývoji chemických látek, které se využívají při snižování nebo prevenci znečištění životního prostředí. Tak zvané heterogenní katalyzátory, které zkoumá a vyvíjí, pomáhají například snížit obsah síry v ropných frakcích, jako je benzin, petrolej, motorová nafta nebo ropné zbytky. Díky tomuto jejich působení pak dochází k úbytku emisí oxidu siřičitého do ovzduší při průmyslové činnosti a v dopravě.

Ve spolupráci s průmyslovým sektorem se Květuši Jirátové podařilo významně přispět k průmyslovému využití kamence vznikajícího při asanaci zamořené krajiny po chemické těžbě uranu ve Stráži pod Ralskem. Patentově chráněným postupem se z něj vyrábí hnojivo, vhodné především pro pěstování řepky. Květuše Jirátová se svým týmem také navrhla postup odstranění thalia, nežádoucí příměsi kamence, čímž zásadně

rozšířila možnosti průmyslového využití toho minerálu. Na svém kontě má řadu vědeckých publikací, vystoupení na mezinárodních konferencích a jí a jejím spolupracovníkům byly dosud uděleny bezmála dvě desítky patentů. Za svůj největší vědecký přínos však považuje objasnění zákonitosti formování struktury a povrchových vlastností oxidu hlinitého, jednoho z nejvýznamnějších nosičů heterogenních katalyzátorů. Se svými spolupracovníky a spolupracovnicemi vypracovala patentově chráněný postup, podle kterého se tento nosič vyrábí.

Květa Jirátová působila profesně nejprve v oblasti průmyslového výzkumu, konkrétně ve Výzkumném ústavu pro chemické využití uhlovdíků, později se stala samostatnou a také vedoucí vědeckou pracovnící v oddělení katalýzy a reakčního inženýrství v Ústavu chemických procesů Akademie věd ČR, kde také dodnes působí.

doc. MUDr. Věra Klenerová, DrSc.

„Odvaha je nutná i ve vědě!“

Věra Klenerová je vedoucí laboratoře Neurofarmakologie Ústavu lékařské biochemie a laboratorní diagnostiky na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Svoji vědeckou dráhu zahájila ještě jako studentka, když v roce 1962 prokázala existenci „pasivního kouření“. Tento objev sklidil mimořádnou pozornost u nás i v zahraničí. Ve svém výzkumu se zabývá regulačními mechanismy v mozku a dalších orgánech se zaměřením na úlohu neuropeptidů. Tyto látky používají ke komunikaci neurony a jsou zapojeny v řadě procesů nejen za fyziologických podmínek, ale i u řady poruch a nemocí. Cílem jejího výzkumu je využití těchto látek pro terapii porušených fyziologických funkcí, např. psychických poruch, jako je stres, úzkost, strach, deprese, poruch pozornosti a paměti, a při zneužívání návykových látek. Mezi výsledky jejího bádání patří také nalezení protistresových a úzkost snižujících účinků některých neuropeptidů.

Věra Klenerová má dnes na svém kontě rozsáhlý počet odborných publikací, výukových a popularizačních materiálů. Kromě výzkumu se několik desetiletí s vysokým nasazením věnuje pedagogické práci a postgraduálnímu studiu začínajících vědců, a to jak na Univerzitě Karlově, tak na Technické univerzitě v Liberci. Je předsedkyní Oborové rady ve Farmakologii a toxikologii Univerzity Karlovy a Akademie věd ČR.

„Docentka Věra Klenerová je vynikající organizátorka a charakterní, velice pracovitá a usilovná osobnost, která si velmi dobře rozumí se studenty i spolupracovníky. Její ochota předávat vlastní metodiky a další technické postupy umožnila vědecký rozjezd celé řady začínajících kolegů, z nichž někteří nyní zastávají významné postavení v medicíně v ČR, USA a v dalších zemích“, říká rektor Technické univerzity v Liberci profesor Zdeněk Kůs.

prof. Ing. Alena Kohoutková, CSc., FEng.

*laureátka Ceny Milady Paulové v roce 2014 za oblast
stavební inženýrství a architektura*

*„Pracuji v inženýrské profesi, která mě těší,
a v technickém oboru, který považuji
za prospěšný a krásný.“*

Alena Kohoutková je mezinárodně uznávanou osobností výzkumu v oblasti stavebních konstrukcí. Výsledky práce Aleny Kohoutkové v oblasti výpočtové analýzy a modelování kompozitních prvků a konstrukcí, reologie betonových konstrukcí, modelů pro mezní stavy použitelnosti a recyklace betonu a estetiky v návrhu betonových konstrukcí jsou světového významu. Zásadním způsobem totiž posunuly úroveň poznání a vytvořily „školu“ jejich spolupracovníků, následovníků a žáků. Nacházejí také bezprostřední uplatnění v projektování a realizaci řady typů stavebních konstrukcí a přispívají k pokroku ve vývoji progresivních technologií a zohospodárnění celoživotního cyklu konstrukcí.

Alena Kohoutková se ve své práci věnuje aplikovanému i základnímu výzkumu. Nejvíce si podle svých slov váží právě těch pracovních výstu-

pů, které oba typy výzkumu kombinují: jsou výsledkem dlouhého procesu realizace od myšlenky přes laboratorní zkoušky, teoretické analýzy a počítačové simulace, až po převedení do skutečného světa a ověření v praxi. Mezi takové patří například její inovační výsledky v oblasti betonových prefabrikovaných dílců.

Alena Kohoutková je děkankou Fakulty stavební Českého vysokého učení technického v Praze a vedoucí tamní katedry betonových a zděných konstrukcí. Mimo autorství vynikajících vědeckých výsledků, které jí přinesly značné zahraniční renomé a četná vědecká a další ocenění, a intenzivní pedagogické práce, je členkou řady rad, komisí, odborných společností a pracovních skupin. Hojně spolupracuje také s průmyslem, ať již formou posudků, expertíz, smluvního výzkumu, projektové činnosti či realizacemi vzdělávacích akcí. Spolupracuje také se státní správou a obcemi.

prof. Ing. Darja Kubečková, PhD.

„Stavební inženýrství je tvůrčí povolání. Není ale jen o návrhu a architektuře, ale i o zodpovědnosti a bezpečnosti.“

Darja Kubečková se zabývá aplikovaným výzkumem v oblasti stavebně fyzikální koncepce architektonických a konstrukčních návrhů budov a řešením problematiky industriálních sídel, technickou koncepcí budov počínaje, jejich konverzí a udržitelností konče. Zaměřuje se přitom především na montované technologie, panelovou výstavbu a kompozitní systémy. Výsledky jejího výzkumu v mnoha oblastech napomohly k efektivnějším a trvanlivějším řešením stavebních úprav a jejich detailů. Darja Kubečková je autorkou řady stavebních projektů, tištěných publikací a znaleckých posudků. Získala, vedla a spolupodílela se na řešení vědeckovýzkumných projektů i projektů pedagogických, zaměřených od architektury, péče o industriální sídla přes energetiku a multikriteriální rozhodování v oblasti sanací staveb až po komercionalizaci výstupů vědy a výzkumu.

Klíčový je přínos Darji Kubečkové v oblasti pedagogické a organizační. Stála u vzniku Fakulty stavební Vysoké školy Báňské – Technické univerzity Ostrava a ve funkci proděkanky a děkanky se podílela na jejím rozvoji. Spolupracovala na založení katedry pozemního stavitelství a je autorkou a garantkou akreditací dvou studijních oborů. V současnosti působí jako prorektorka pro rozvoj a investiční výstavbu. Díky svým odborným kvalitám je aktivní členkou řady vědeckých, dozorčích a redakčních rad, klastrů a hodnotících komisí. „V osobnostním rozvoji každého úspěšného člověka je vždy důležité mít pod kým vyrůstat, mít svůj vzor, a takový jsme v prof. Kubečkové vždy našli. Byla a je pro nás mimořádnou oporou při nelehkých úkolech a situacích,“ konstatuje se v nominačním dopise signovaným jejími osmnácti (bývalými) studentkami a studenty.

doc. PharmDr. Hana Kubová, DrSc.

„Člověk musí být štoural, musí být zvědavý a asi svým způsobem i nevzdělatelný. Nesmí mít pocit, že už všechno ví a že to je tak, jak se říká.“

Hana Kubová se zabývá experimentální vývojevou epileptologií, tedy výzkumem vzniku, šíření a ukončení epileptického záchvatu u dětí různého věku. Zaměřuje se také na to, jak potenciální či již využívaná antiepileptika v dětském mozku účinkují, sleduje, jaké jsou rozdíly v protikřečových účincích těchto léků, a analyzuje jejich nežádoucí účinky na vývoj mozkových funkcí. Také díky výsledkům její práce jsou dnes klinické studie nových antiepileptik zahajovány současně jak u dospělých pacientů, tak u dětí, což znamená lepší a rychlejší přístup malých pacientů k nejnovějším lékům.

Hana Kubová je vedoucí Oddělení vývojové epileptologie Fyziologického ústavu Akademie věd ČR, které patří mezi několik málo výzkumných oddělení na světě, která se tomuto tématu věnují. Její zásluhou došlo k rozšíření výzkum-

ných metod i otázek, jimiž se zde vědci a vědkyně zabývají. Jak sama říká, věnovat se výzkumu na nezralém mozku je metodologicky, ekonomicky i časově extrémně náročné, a tak přestože se nejčastěji epilepsie vyvíjí právě u dětí, jejímu studiu se věnuje málokdo. Také farmakologický průmysl se často zdráhá vyvíjet léky pro tak malou populaci. „Takže děti – naše budoucnost – stojí úplně na konci fronty,“ dodává.

Hana Kubová se vedle výzkumu také dlouhodobě a úspěšně věnuje výchově pregraduálních i postgraduálních studentů řady studijních oborů. „Zaslouží si obdiv nejenom kvůli svým nesporným profesionálním kvalitám, ale především díky své lidskosti a přátelství, které prokazuje nejenom lidem ve svém okolí, ale také zvířatům, na jejichž ochraně se podílí,“ říká docent Jakub Otáhal, Ph.D., který Hanu Kubovou na Cenu Milady Paulové nominoval.

PhDr. Jiřina Langhammerová

„Bylo by mylné myslet si, že zvyky ožívají či prostě žijí jen v archaické podobě.“

Etnografka a historička Jiřina Langhammerová je významnou emeritní pracovnící Národního muzea, kde působí více než čtyřicet let. V centru jejího vědeckého a profesního zájmu stojí především kroje a lidové zvyky. „Lidový kroj je klasický fenomén oboru etnologie. Má mnoho sfér výpovědi, nejen na poli dokumentace a vědy, ale i v širším kulturním a společenském významu. Může sloužit jako symbol, kterého se dá využít, i zneužít.“ Lidové zvyky jsou podle Jiřiny Langhammerové zase zajímavé tím, že jde o stále živou záležitost. Za komunismu se zapomínalo především na zvyky spojené s církevními svátky, nebo jim byl jejich náboženský kontext odňat. Po revoluci se však situace v mnohém zlepšila a lidé se k tradicím v různých podobách vracejí.

Jiřina Langhammerová katalogizovala a inventarizovala rozsáhlé muzejní sbírky, čítající

zhruba dvě stě tisíc sbírkových předmětů, věnovala se výzkumné, publikační, pedagogické i popularizační činnosti. Do povědomí veřejnosti se zapsala především prostřednictvím své rozsáhlé prezentační a výstavní práce, která dnes čítá více než třicet výstav. Symbolické vyvrcholení těchto jejích aktivit představuje stálá národopisná expozice tradiční lidové kultury Čech, Moravy a Slezska Musaion: Živá expozice českého národopisu v pražském Letohrádku Kinských, o jehož fyzickou záchranu a zpřístupnění pro veřejnost se zásadním způsobem zasadila. V devadesátých letech minulého století iniciovala pro záchranu tehdy zchátralého objektu rozsáhlou petiční akci. Jejím výsledkem bylo vyjasnění majetkových vztahů objektu a zahájení jeho rekonstrukce. U ní byla opět Jiřina Langhammerová, která od roku 1993 na patnáct let převzala vedení Národopisného oddělení Historického muzea.

prof. PhDr. Milena Lenderová, CSc.

*„Lidé jsou v podstatě směšní, a směšné
jsou občas i jejich dějiny.“*

Milena Lenderová se ve svém bádání věnuje převážně devatenáctému století. Zaměřuje se především na dějiny každodennosti, historický vývoj česko-francouzských vztahů v 18. a 19. století a také na ženské dějiny. V těchto oblastech se zařadila mezi významné české badatelky, uznávané i na mezinárodní úrovni. Za zásadní lze považovat zejména její práce v oblasti historie a každodennosti žen, jež nejsou pouhou suchou vědeckou výpovědí, ale naopak se setkaly s živým zájmem veřejnosti, aniž by autorka slevovala z nároků na odbornou spolehlivost. „Ve francouzštině tehdy v devadesátých letech vyšly famózní edice Histoire des femmes en Occident. To mě inspirovalo,“ říká autorka četných studií a monografií a dodává: „Pokud se u nás vůbec ženy v dějinách tematizovaly, vždycky šlo o studium uvědomělých žen nebo bojovnic devatenáctého století. Plně přijatelný byl jen silně

deformovaný obraz Boženy Němcové. Tak jsem to zkusila přes perspektivy každodennosti, životních cyklů a hmotnou kulturu.“

Milena Lenderová, která dnes pracuje v Ústavu historických věd na Fakultě filozofické Univerzity Pardubice, působila původně jako středoškolská profesorka a později pracovala jako archivářka. Do vysokého školství nastoupila v roce 1990. Několik let vyučovala na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích, ale těžiště její činnosti spočívá v prostředí Univerzity Pardubice. Kromě vlastní vědecké a pedagogické činnosti přispěla Milena Lenderová významným způsobem k vybudování Fakulty humanitních studií na Univerzitě Pardubice, jejíž první děkankou se stala. Činnost Mileny Lenderové v akademickém prostředí však není vázána pouze na Univerzitu Pardubice, je členkou vědeckých rad dalších univerzit či fakult a celé řady odborných grémíí.

prof. RNDr. Hana Librová, CSc.

„Nejsem soutěživý člověk a vstupovat do jakékoliv soutěže mi dělá potíže.“

Hana Librová je přední odbornicí v oboru humanitní environmentalistiky v České republice. Ve své vědecké práci kreativně spojuje přírodovědecké vzdělání s filozofickou a sociologickou analýzou. Je autorkou konceptu „dobrovolná skromnost“, který popisuje ekologicky příznivý životní styl, spočívající v ničím nevynucené střídmosti a skromnosti. Za povrchní považuje takové pojetí ochrany přírody, v jehož centru stojí člověk. Podle Hany Librové má příroda hodnotu sama o sobě, a ta je nezávislá na lidských potřebách, zkušenostech a hodnoceních. Centrem tohoto neantropocentrického pojetí je vzájemná souvztažnost všech prvků biotického celku.

Hana Librová založila katedru environmentálních studií na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně, kde dodnes působí. Je vysoce uznávanou vysokoškolskou pedagožkou,

kteřá vychovala mnoho svých následovníků a následovnic nejen v sektoru akademickém, ale i státním a neziskovém. Je autorkou řady monografií a desítek vědeckých statí, které publikovala u nás i v zahraničí. Intenzivně se věnuje také popularizaci environmentalistiky prostřednictvím článků v novinách a časopisech určených široké či environmentálně zaměřené veřejnosti, spolupracuje s řadou institucí, které se zabývají ochranou životního prostředí, a zapojuje se do projektů na záchranu ohrožených ekosystémů.

„Profesorka Librová je svými životními postoji a svým životním stylem příkladem badatele, který to, o čem bádá a za čím si stojí, také aktuálně žije,“ říká o ní profesor Ladislav Rabušic, prorektor pro akademické záležitosti a bývalý děkan Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně, který Hanu Librovou na Cenu Milady Paulové v roce 2009 nominoval.

RNDr. Lenka Maletínská, CSc.

„Na každém kroku nevíte, jestli výsledek nepovede k tomu, že se výzkum tímhle směrem nebude muset úplně zastavit.“

Lenka Maletínská se zabývá výzkumem peptidů. „Jako ostatní hormony jsou peptidy schopny působit na receptor, vyslat signál do buňky, a tím vyvolat určitou reakci, působí cíleně a jsou spouštěčem kaskádových dějů. Zastávají vlastně funkci regulačního mechanismu,“ vysvětluje Lenka Maletínská. Ve svém výzkumu se věnuje především peptidům, které ovlivňují příjem potravy. Zkoumá mechanismy jejich účinku a vyvíjí jejich chemicky analogické, ale podstatně stabilnější látky. Její výzkum je významný zejména v souvislosti s problematikou poruchy příjmu potravy a metabolismu a pro potenciální léčbu obezity. Mezi další oblasti, jimž se Lenka Maletínská věnuje a které s peptidy souvisí, patří například studium vztahu diabetu druhého typu a Alzheimerovy choroby.

Lenka Maletínská pracuje v Ústavu organické chemie a biochemie Akademie věd ČR

jako vedoucí skupiny Antibiotické peptidy. Píše granty a publikace, bádá a intenzivně se věnuje výchově začínajících vědkyň a také popularizaci vědy. „Úplně nejvíc mě baví, že všechno děláme od nuly. Něco si na základě literatury a předchozí zkušenosti vymyslíte, prokonzultujete to s kolegy, případně některé z nich získáte pro spolupráci. Potom napíšete grant a doufáte, že ho dostanete. Když píšete projekt, je vhodné mít už nějaké předběžné výsledky, protože si musíte být aspoň trochu jistá, že ten grant budete schopná splnit.“ Víc než padesát procent práce tak končí bez toho, aniž by se daný problém zpracoval v žádost o grant. „To je základní výzkum. Máte nějaké hypotézy, a ty nevyjdou, nebo nejste schopná prokázat, že navržené látky fungují tak, jak předpokládáte, prostě cokoli,“ přibližuje svoji práci Lenka Maletínská.

prof. Dr. Ing. Drahomíra Pavelková

*„Svoji roli vidím především v aktivní
a nepřetržité práci s mladou generací.“*

Drahomíra Pavelková se zabývá výzkumem podnikových financí, řízení výkonnosti firem a především spoluprací podniků v podobě klastrů. Klastry, seskupení podniků a dalších subjektů, které vzájemně spolupracují, ale současně spolu mohou soupeřit, vznikají často na základě společného zaměření podniků. Ty pak mají větší šanci prosadit své zájmy. „Třebatady ve Zlíně máme klaster plastikářský, vznikl tu i klaster obuvnický. Klastry vznikají proto, aby podniky měly užitek ze vzájemné spolupráce. Například v oblasti vzdělávání pracovníků, v oblasti společného výzkumu, sdílení kapacit, společných nákupů a tak dále,“ vysvětluje Drahomíra Pavelková.

Ostatně s Plastikářským klastrem díky Drahomíře Pavelkové spolupracuje i Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, na níž působí jako děkanka Fakulty managementu a ekonomiky. Její tým jako nezávislý subjekt shromáždil a zpracoval potřeb-

ná data a vyhotovil benchmarkingovou studii, v níž porovnával finanční i nefinanční ukazatele výkonnosti jednotlivých firem. Zástupci klastru se pak s dalšími odborníky z praxe podílí na tvorbě fakultní strategie v oblasti spolupráce s podnikovou sférou a výzkumné činnosti.

Drahomíra Pavelková je první ženou, která na Univerzitě Tomáše Bati působila ve funkci proděkanky, děkanky a prorektorky. Kromě manažerské a výzkumné práce se věnuje intenzivně výuce. Značnou pozornost věnuje vytváření dobrých mezilidských vztahů a komunikací a velmi se angažuje pro rozvoj univerzity a zlínského regionu. Za svůj největší vědecký úspěch považuje spolupráci s mezinárodním týmem předních osobností výzkumu klastrů a klastrových iniciativ. Svoji roli však vidí především v práci s mladou generací v oblasti vzdělávání a výzkumné práce, ve výchově k týmové spolupráci a občanské odpovědnosti.

doc. PhDr. Lydia Petráňová, CSc.

*„Právě proto, že nás mediální kultura tak deformuje
a duší, vzniká hlad po tvořivých, svobodných
projevech někdejší tradiční kultury.“*

Lydia Petráňová pracuje v Etnologickém ústavu Akademie věd ČR, kde se zabývá výzkumem hmotné kultury a různých oblastí a forem tradiční lidové kultury, nejnověji například lidové stravy, lidové zbožnosti a výročními obyčeji. „Pokud chci studovat lidovou stravu jako kulturní fenomén a hledám ve stravě minulých generací něco, co souvisí s dnešním stravováním, musím sledovat zároveň potravinové zdroje, co se tu pěstovalo, v jakém ohledu byla česká kuchyně satureována dovozem, v kterých dobách, jak a pro koho. Zároveň se dívám na aspekty rytmu stravování v průběhu roku, v různých sociálních vrstvách, stravování v dobách nouze a hladovění. A potom samozřejmě na dobovou a regionální oblíbenost jídel, a konečně i vývoj kuchyňských technologií,“ popisuje své bádání Lydia Petráňová.

Díky obsáhlé publikační činnosti a zasloužené pověsti stěžejních děl, kterou její práce získaly,

se Lydia Petráňová stala jednou z předních osobností české historické etnologie. Má také zásadní podíl na tom, že se etnologické bádání u nás přestalo omezovat na období 19. a 20. století a překročilo své hranice směrem k větší mezioborovosti. Nedílnou součástí práce Lydie Petráňové je výuka na vysokých školách a práce na učebnicích a skriptech. Lydia Petráňová se také pravidelně účastní domácích i zahraničních konferencí, podílí se na vydávání základního oborového periodika Český lid a aktivně spolupracuje s médií. Vedle vědecké, pedagogické a popularizační práce vyniká také svým pracovním nasazením v oblasti organizační: zastávala a zastává celou řadu klíčových funkcí v rámci Akademie věd ČR, zasedá v grémiích akademických ústavů či grantových agenturách.

prof. Ing. Mária Režňáková, CSc.

„Nebaví mě stereotyp, mám ráda nové věci a změnu.“

Mária Režňáková se zabývá podnikovou ekonomikou, konkrétně finančním řízením podniku, problematice získávání finančních zdrojů na mezinárodních kapitálových trzích a tématu rizikového kapitálu. „Máme velké nedostatky v oblasti obchodní činnosti a ve finančním řízení,“ konstatuje, když hovoří o evidenci procesů a činností českých firem. Dalším nedostatkem je podle Márie Režňákové nízká míra kapitálu, s nímž české firmy hospodaří: „To se projevuje ve vysoké mezipodnikové zadluženosti a v tom, že podniky dnes nejsou schopny splácet bankovní úvěry. V řízení podniku je třeba nastavit přesná pravidla a držet se jich, teprve to je zárukou úspěšného podnikání,“ říká.

Mária Režňáková se na Fakultě podnikatelské Vysokého učení technického v Brně intenzivně věnuje pedagogické i organizačně-manažerské

práci, vede výzkumné projekty a hojně publikuje. Své úspěchy spojuje především s prací svých studentů a sdílení vědomostí formou výuky ji podle jejích slov prostě baví. Ekonomii chápe jako různorodou vědu se širokým záběrem. Kritizuje však často jednostranný pohled, který o ní současná média vytvářejí. K této situaci však prý významně přispěla i ekonomie samotná, když promítala příliš optimistická očekávání podložená vývojem na finančních trzích do modelů odhadujících budoucí vývoj, nebo když se ve 20. letech minulého století příliš přiklonila k matematice a odvrátila od sociologie a psychologie.

Docentka Anna Putnová, bývalá děkanka Fakulty podnikatelské Vysokého učení technického v Brně, která profesorku Márii Režňákovou na Cenu Milady Paulové nominovala, o ní říká: „Je osobností s vysokým morálním kreditem, je vzorem pro své kolegy i studenty.“

prof. RNDr. Pavla Rovnaníková, CSc.

*„Baví mě, když vědění posuneme dopředu
a výsledky můžeme využít v praxi.“*

Pavla Rovnaníková je uznávanou odborníci v oblasti chemie stavebních hmot. Ve své práci se zabývá vývojem nových pokročilých materiálů a koroze stavebních materiálů. Její činnost je, mimo jiné, zaměřena na oblast obnovy povrchových vrstev historických objektů u nás. „Ve staré literatuře hledám informace z oblasti technologie přípravy a aplikace omítek, které jsou mnohdy již zapomenuté a nahrazené novými technologiemi. Pátrám po starých knihách o stavitelství, protože tam lze najít, jak to dělali naši předkové. Říká se, že mnohdy nově objevené je dobře zapomenuté staré,“ popisuje jednu z nespočtu aktivit, kterým se při své práci věnuje.

Pavla Rovnaníková působí v Ústavu chemie Fakulty stavební Vysokého učení technického v Brně. Výsledky své práce publikuje ve vědeckých a odborných časopisech a na zahraničních a domácích vědeckých konferencích, je (spolu) autorkou čtyř stovek publikací a řady odborných knih. Je také organizátorkou konferencí a semi-

nářů, spolupracuje s vysokými školami v zahraničí i průmyslovým sektorem a zasedá v několika českých i mezinárodních profesních organizacích. Významným přínosem oboru je také práce Pavly Rovnaníkové v pedagogické oblasti. Podílela se na zavádění a tvorbě nových studijních programů a předmětů, přispěla ke vzniku více než desítky studijních textů, vede závěrečné práce studujících všech úrovní studia a v neposlední řadě se věnuje přednáškové činnosti v oblasti obnovy památek. Za svůj profesní úspěch, vedle rozvoje materiálového inženýrství v oboru péče o stavební památky, považuje úspěšné propojení studia návrhu a vlastností stavebních materiálů s ostatními obory stavebnictví, které přispělo ke komplexnímu řešení řady vědeckých témat.

Docentka Anna Putnová, bývalá děkanka Fakulty podnikatelské Vysokého učení technického v Brně, která profesorku Márii Režňákovou na Cenu Milady Paulové nominovala, o ní říká: „Je osobností s vysokým morálním kreditem, je vzorem pro své kolegy i studenty.“

prof. RNDr. Milena Rychnovská, DrSc.

*laureátka ceny Milady Paulové 2009 za oblast
ekologie a trvale udržitelného rozvoje*

„Ekologie je nauka o ekonomii přírody.“

Milena Rychnovská je emeritní profesorka Univerzity Palackého v Olomouci. Ve svém výzkumu se zaměřuje na ekologii krajiny, především na úlohu lučních porostů v krajině. Je významnou českou představitelkou ekosystémového přístupu, který vnímá rostlinnou ekologii v širších souvislostech hospodaření s vodou, zemědělstvím a lidskými postoji vůči krajině.

V 60. a 70. letech svůj tým zapojila do rozsáhlého Mezinárodního biologického programu (IBP) a programu UNESCO Člověk a biosféra (MAB). Výsledky těchto ekosystémových výzkumů pak byly publikovány v několika knižních publikacích, jež editovala, a také v mezinárodních monografiích. Mimo ryze badatelskou činnost tkví její nesporný přínos také v pedagogické práci. V době, kdy jí z politických důvodů bylo zakázáno učit, iniciovala a vedla tzv. Letní školu ekologů pro středoškolské studenty. V devadesátých letech se

na katedře ekologie Přírodovědecké fakulty Univerzity Palackého v Olomouci zásadně podílela na vytvoření studijních plánů pro bakalářské, magisterské a doktorské studium. Vedle bohaté přednáškové činnosti je autorkou nebo spoluautorkou řady učebnic a metodických příruček.

Profesor Milan Chytrý, předseda komise pro udělení Ceny Milady Paulové v roce 2009, o ní prohlásil: „Profesorka Milena Rychnovská je vědecká osobnost velkého formátu, která požívá mimořádnou autoritu u nás i v zahraničí díky svému širokému rozhledu a významným vědeckým výsledkům, kterých se svým týmem dosáhla, ale také díky svým příkladným morálním vlastnostem: čestnosti, skromnosti, zásadovosti a současně vstřícnému a přátelskému vztahu ke svým kolegům a studentům, kterým vždy ochotně pomáhala. Svoji vědeckou, pedagogickou i organizační činností hluboce ovlivnila tři generace českých ekologů a environmentalistů.“

prof. PhDr. Eva Stehlíková

*„Divadlo je nejbliže životu, ten také netrvá
a nedá se lehce popsat.“*

Eva Stehlíková patří k nejvýznamnějším osobnostem klasické filologie a teatrologie u nás. Je známá především jako zasvěcená tlumočnice antické a středověké divadelní kultury, kterou v četných monografiích, překladech, doslovecích, komentářích, předmluvách, esejích a studiích dokáže zprostředkovat jako současné téma. Myšlení a psaní Evy Stehlíkové se vyznačuje vzácnou originalitou, s níž vnesla do teatrologické i filologické odborné práce nový pohled. Bibliografie Evy Stehlíkové, čítající dosud přes čtyři sta položek, svědčí o její výjimečné péli nejen na poli vědy, ale i na poli spolupráce s divadelními institucemi a prostřednictvím médií a přednáškové činnosti i ve vztahu ke studujícím a veřejnosti.

Mezi její stěžejní díla patří například Řecké divadlo klasické doby, Římské divadlo, kniha o středověkém latinském divadle A co když je to divadlo?. Dále je autorkou knihy Divadlo za časů

Nerona, v níž líčí plasticky obraz života, divadla Neronovy doby. Mezi další cenná díla patří například Antické divadlo či Alfréd Radok mezi filmem a divadlem. Eva Stehlíková také již druhé desetiletí vyučuje na ústavech a katedrách Univerzity Karlovy, Masarykovy univerzity a Univerzity Palackého, přednáší v ústavech Akademie věd a hostuje v zahraničí.

„Eva Stehlíková si za každých podmínek dokázala uhájit mravní integritu, což především před rokem 1989 mnohdy znamenalo aktivně se postavit režimu a projevit statečnost, ať již svým postojem k přátelům či kolegům, kteří se ocitli v těžkých životních či kariélních situacích, nebo spoluprací s umělci či vědci, kteří odporovali režimu,“ píše se v písemném laudatiu nominace na Cenu Milady Paulové, podepsaném osobami zastupujícími čtyři naše přední instituce divadelních a klasických studií.

prof. RNDr. Marie Stiborová, DrSc.

*„Člověk má vždy radost, když se podaří něco nového
poznat, ‚opublikovat‘ a využít pro pacienty.“*

Marie Stiborová se zabývá xenobiochemií, tedy studiem molekulárních mechanismů, které souvisejí se vznikem a vývojem rakoviny, a metabolickými procesy odpadních látek životního prostředí, léčiv a jiných, tělu cizích látek. Marie Stiborová například prokázala chemické příčiny intersticiální nefropatie, onemocnění, které je způsobeno v přírodě běžnou kyselinou aristolochovou, a identifikovala enzymové systémy zodpovědné za její toxické účinky. Vysvětlila mechanismus působení 3-nitrobenzanthrenu (látky vznikající spalováním paliv v dieslových motorech), který má rakovinotvorné účinky a poškozuje genetickou informaci v buňkách. Objevila také mechanismus účinku protinádorového léčiva ellipticinu, na jehož základě vznikla řada cytostatik nové generace.

„Pro mě je věda droga, mám vědeckou práci ohromně ráda. Je to snad dáno tím velmi řídkým pocitem štěstí, když se podaří objevit něco nového, co může člověku a společnosti pomoci,“ říká o své práci Marie Stiborová, která působí na katedře biochemie Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, kde obor xenobiochemie obnovila a značně rozšířila.

Kromě svého pedagogického působení je Marie Stiborová úspěšnou řešitelkou nebo spoluřešitelkou řady vědeckých projektů, publikovala více než dvě stovky vědeckých prací v odborných mezinárodních časopisech a dodnes intenzivně spolupracuje se zahraničními výzkumnými týmy. Význam vědeckého přínosu Marie Stiborové dokládá také její členství v desítkách poradních, dozorčích a rozhodovacích orgánů a národních i mezinárodních expertních komisí a vědeckých společností. Věnuje se také aktivně popularizaci formou článků a přednášek pro veřejnost.

RNDr. Viera Straškrabová, DrSc.

*„Chtěla jsem studovat jevy, které se
v přírodě skutečně vyskytují.“*

Viera Straškrabová je zakladatelkou ve světě vysoce uznávané české školy mikrobiální ekologie vody. V rámci problematiky mikroorganismů, bakterií a jejich vztahů v jezerech a nádržích se zaměřila především na volně žijící nepatogenní bakterie ve vodních ekosystémech a na procesy samočištění povrchových vod. Svým výzkumem významně přispěla k pochopení funkce jednoho ze zásadních článků potravního řetězce ve vodních ekosystémech, tzv. mikrobiální smyčky. Jedná se o proces, v jehož rámci se organické látky uvolněné z metabolismu organismů nebo jejich mrtvých těl vracejí zpět do potravní sítě prostřednictvím bakterií.

Výčet aktivit a vědeckých úspěchů Viery Straškrabové je rozsáhlý. Napsala desítky odborných článků a publikací, editovala pět sborníků, vedla řadu českých i mezinárodních projektů

a dalších se účastnila jako spoluřešitelka. Organizovala několik mezinárodních konferencí, byla a je členkou nespočtu expertních a vědeckých komisí a českých i mezinárodních společností. Působila také jako soudní znalkyně v oblasti vodního hospodářství a mikrobiologie vody, byla předsedkyní české sítě dlouhodobě sledovaných ekosystémů a podílela se na založení dnešní Přírodovědecké fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. V 90. letech dvacátého století působila jako ředitelka Hydrobiologického ústavu Akademie věd ČR. V obou jihočeských institucích dodnes působí.

„Aktivita, vitalita a elán Dr. Straškrabové jsou příkladné. Její cílevědomost je obdivuhodná,“ říká o ní český entomolog a bývalý ředitel Biologického centra Akademie věd profesor František Sehnal, který Viery Straškrabovou na Cenu Milady Paulové nominoval.

prof. MVDr. Zdeňka Svobodová, DrSc.

„Toxikologie je strašně zajímavá, je to taková detektivní práce.“

Zdeňka Svobodová se zabývá výzkumem akvakultur, především toxikologií ryb. Je autorkou a spoluautorkou řady publikací o toxikologii vodních živočichů, nemocech sladkovodních a akvariálních ryb, kvalitě vody a zdraví ryb či o veterinární toxikologii v klinické praxi. Svoje vědomosti předává dál jednak prostřednictvím pedagogické práce na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně, jednak prostřednictvím intenzivní spolupráce s praxí. Se svými spolupracovnicemi a spolupracovníky připravila několik metodik pro rybářskou praxi a provádí školení v oblasti prevence otrav a ochrany vodního prostředí. Pro její erudici se na ni často obracejí rybářské podniky a veterinární lékaři při snaze řešit případy otrav a následných úhynů zvířat. „Bývá za tím nedbalost, neopatrnost nebo dokonce lidská zloba,“ říká k tomu Zdeňka Svobodová.

Mezi největší vědecké úspěchy Zdeňky Svobodové patří objasnění mechanismu vzniku autointoxikace ryb amoniakem a vytvoření metodiky prevence jejího vzniku. K autointoxikaci dochází při náhlém snížení teploty nebo poklesu koncentrace kyslíku ve vodě. To vede ke zpomalení metabolismu a ke snížení možnosti vylučovat amoniak, konečný produkt bílkovinného metabolismu u ryb, a následným otravám.

„Publikační činnost profesorky Zdeňky Svobodové je vysoce nadstandardní, zrovna tak, jako její morální vlastnosti a snaha pomoci,“ říká děkanka Fakulty veterinární hygieny a ekologie Veterinární a farmaceutické univerzity v Brně profesorka Lenka Vorlová, která profesorku Svobodovou v roce 2009 nominovala na Cenu Milady Paulové za celoživotní přínos v oblasti ekologie a udržitelného rozvoje.

prof. MUDr. Eva Syková, DrSc.

*„Člověk musí mít při vědecké práci velkou fantazii
a vnést do ní svůj pohled a svoji osobnost.“*

Eva Syková je mezinárodně uznávanou vědeckou pracovnicí v oblasti neurověd a regenerativní medicíny a patří mezi nejcitovanější české vědce. Její práce přinesla zásadní poznatky v oblasti přenosu informací v mozku a míše, degenerativních onemocnění mozku, v oblasti kmenových buněk, biomateriálů a tkáňového inženýrství. Eva Syková například popsala vznik, mechanismus a význam změn v centrální nervové soustavě u onemocnění, jako jsou roztroušená skleróza, nádory mozku či Alzheimerova nebo Parkinsonova choroba. Sama si nejvíc cení toho, že se jí podařilo propojit základní výzkum s praxí, umožnit přímé využívání prvních metod buněčné terapie při léčbě pacientů a nastartovat léčbu onemocnění, která dosud neumíme léčit.

Eva Syková je ředitelkou Ústavu experimentální medicíny Akademie věd ČR, zakladatelkou

Ústavu neurověd 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze, vedoucí Centra buněčné terapie a tkáňových náhrad Univerzity Karlovy a předsedkyní občanského sdružení Buněčná terapie, České společnosti pro neurovědy a Společnosti genové a buněčné terapie Lékařské společnosti J. E. Purkyně. Vybuodovala také Inovační biomedicínské centrum, jehož cílem je podpora nově vzniklých firem, jejichž cílem je komercializace vědeckých výstupů v oboru biomedicíny a spolupráce s podnikatelskou sférou.

„Vždy jsem hodně pracovala. Patnáct, dvacet let jsem se soustředila především na vědeckou práci. Ten, kdo víc pracuje, kdo je houževnatější a kdo dosáhne více výsledků, ten si získá více mezinárodního uznání, a to je tajemství úspěchu,“ říká Eva Syková, která je autorkou víc než sedmi stovek odborných děl a dalších významných vědeckých výstupů.

doc. RNDr. Soňa Štrbáňová, CSc.

„Bez historické analýzy nemůžeme dost dobře pochopit ani současný stav vědy ani společenskou funkci vědy a její prorůstání celou společností.“

Soňa Štrbáňová patří k nejvýznamnějším českým odbornicím na poli dějin vědy. V problematice historického uplatňování žen ve vědě je průkopnicí v celoevropském měřítku. Hlavní těžiště výzkumného působení Soni Štrbáňové spočívá v orientaci na dějiny chemie, biochemie a biotechnologie. Prostřednictvím řady svých publikací vyplnila četná bílá místa v těchto oblastech. Je například autorkou publikací o českém biochemiku 19. století Bohuslavu Raýmanovi či o jedné z prvních biochemiček první poloviny 20. století Marjory Stephenson. V roce 2012 byla oceněna Cenou Akademie věd ČR za vynikající výsledky velkého vědeckého významu při řešitelství projektu Čeští vědci v exilu 1948–1989.

Soňa Štrbáňová spolupracovala a spolupracuje s mezinárodními týmy, učí na českých i za-

hraničních univerzitách a je řešitelkou řady grantových projektů. Patří také k osobnostem, které projevují mimořádný organizační talent: byla (spolu)pořadatelkou desítek domácích i zahraničních konferencí, zastupovala českou historickou vědu v řadě mezinárodních organizací a společností. V roce 2010 byla zvolena prezidentkou prestižní Evropské společnosti pro historii vědy.

V 90. letech se Soňa Štrbáňová zapojila i do aktivit v občanské a neziskové sféře. Jako koordinátorka Americké agentury pro mezinárodní rozvoj a později Americké mezinárodní zdravotnické aliance spolupracovala na řadě neziskových projektů, zejména v oblasti zdravotnictví (a to nejen v České republice, ale i v dalších střeoevropských státech), i na přípravě legislativy pro neziskové organizace; podílela se i na činnosti nadace Pangea.

prof. MUDr. Alexandra Šulcová, CSc.

laureátka Ceny Milady Paulové v roce 2013

v oblasti farmakologie a toxikologie

*„Farmakologie je biomedicínský obor
a často je, nejen laickou veřejností,
zaměňována s farmacií.“*

Alexandra Šulcová se věnuje experimentální a aplikované neuropsychofarmakologii, výzkumu neuropsychiatrických poruch, které jsou spojené se změnami chování. Její výzkum přispěl například k odhalení mechanismu účinku benzodiazepinu, léku dříve hojně předepisovaného při stavech úzkosti, strachu či nespavosti, jehož způsob fungování v organismu dlouho nebyl znám. V České republice se svým týmem jako první zavedla a dodnes dále rozvíjí preklinický výzkum drogové závislosti. Mimo kanabinoidů se zaměřila také na metamfetamin a hledání možností jak farmakologicky podpořit úspěšnost odvykací léčby. V současnosti se Alexandra Šulcová zabývá také výzkumem tzv. endokanabinoidů, látek, jež se vyskytují přirozeně v organismu a které mají díky navázání se na takzvané kanabinoidní receptory zásadní vliv na vnímání bolesti, tlumení

stresových reakcí, emoce, řízení motoriky, přijímání potravy a na další významné funkce organismu.

Alexandra Šulcová je vedoucí výzkumné skupiny Experimentální a aplikovaná neuropsychofarmakologie ve Středoevropském technologickém ústavu CEITEC při Masarykově univerzitě v Brně. Mezi roky 1990 a 2011 působila na této univerzitě jako vedoucí Farmakologického ústavu Lékařské fakulty. Byla a stále je školitelkou mnoha velmi úspěšných absolventů a absolventek postgraduálního doktorského studia lékařské farmakologie, na jehož akreditaci má zásadní podíl. Vědecká práce Alexandry Šulcové je rozsáhlá a má značný ohlas v zahraničí, je často volena do výkonných výborů renomovaných mezinárodních odborných společností, má na svém kontě nespočet publikací v prestižních vědeckých časopisech a prezentací na mezinárodních fórech. Přínos rozvoji oboru, v němž působí, je beze sporu značný.

doc. RNDr. Miroslava Trchová, CSc., DrSc.

„Nepovažuji za hrdinství dosáhnout úspěchu, když jsou pro to dobré podmínky. Když má člověk dobré zázemí, tak je to skoro povinnost, a ne hrdinství.“

Miroslava Trchová působí v oddělení vibrační spektroskopie Ústavu makromolekulární chemie Akademie věd. Spektroskopii, oboru zabývající se měřením a vlastnostmi spekter získaných na základě interakce elektromagnetického záření se vzorkem vybrané látky se věnuje od devadesátých let minulého století. Svoje postavení ve vědecké komunitě začala podle svých slov budovat značně pozdě. Začínala na učitelství fyziky na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy, později přešla na tamní katedru makromolekulární fyziky, kde se intenzivně věnovala především pedagogické práci. Nakonec, na prahu nového tisíciletí, přešla na Akademii věd.

Během posledních deseti let vytvořila Miroslava Trchová téměř dvě stovky původních vědeckých prací a intenzivně přednáší na mezinárodních konferencích. Za svoji profesní dráhu

napsala také téměř dvacítku publikací popularizačního nebo didaktického charakteru; je například autorkou metodické příručky pro uživatele spektrometru a spolu se svými studenty zavedla i výukový program vibrační spektroskopie. Miroslava Trchová je také předsedkyní a členkou řady výborů, společností a oborových rad a organizátorkou mezinárodních vědeckých a odborných akcí. Pedagogické práce se po odchodu z vysoké školy nevzdala, je stále školitelkou a vedoucí prací studujících na různých stupních studia.

„Je to výhoda, když už člověk nemá potřebu dělat kariéru. Já už nepotřebuji nic vykazovat, a to je úžasné, protože pak můžu jako hlavní autorku práce, na které pracuji se svoji doktorkou, napsat ji. Protože už nikde nikdo nebude řešit, jestli jsem první autor, nebo ne,“ říká Miroslava Trchová.

prof. RNDr. Jitka Ulrichová, CSc.

*„Dělat práci, která člověka baví, a vidět kolem sebe
lidi, kteří ji chtějí dělat také a chtějí v ní
pokračovat, to je radost!“*

Jitka Ulrichová působí v oblasti lékařské chemie a biochemie. Zabývá se konkrétně výzkumem pozitivních a preventivních účinků látek rostlinného nebo živočišného původu na lidské zdraví. Zkoumá například účinky brusinek na prevenci zánětu močových cest u mužů, účinky flavonolignanů, látek obsažených v semenech jednoho druhu bodláku, který se používá v lidovém léčitelství k prevenci nemocí trávicího traktu, zkoumá ale také bezpečnost a vedlejší účinky některých alkaloidů, které mají protizánětlivé a antimikrobiální účinky a používají se v prostředcích dentální hygieny nebo jako součásti přísad do krmiv pro hospodářská zvířata.

Jitka Ulrichová je zakladatelkou Laboratoře buněčných kultur na Lékařské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kterou od roku 2002 vede. Během působení na vysoké škole se stala Jitka Ul-

richová uznávanou pedagožkou, která vychovala celé řady odborníků a odbornic. Na práci ji baví především její rozmanitost. Vedle výuky, vedení studujících a výzkumu se v pozici prorektorky pro vědu a výzkum podílí na realizaci rozsáhlých projektů univerzity, jež mají strategický význam pro její rozvoj. Jitka Ulrichová také aktivně působí v České společnosti chemické a České společnosti pro biochemii a molekulární biologii.

„Vypsát přehled všech jejích aktivit v oblasti výzkumu, pedagogiky i v organizačních záležitostech by zabralo značnou plochu, a přitom bychom se stále vystavovali riziku, že něco důležitého zapomeneme,“ konstatuje v nominačním dopise profesor Juraj Ševčík, děkan Přírodovědecké fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, který patřil mezi ty, kdo Jitku Ulrichovou na Cenu Milady Paulové nominovali.

prof. Ing. arch. Hana Urbášková, Ph.D.

*„Dobrá architektura vytváří prostředí, které nás
pozitivně formuje a ovlivňuje kvalitu
našeho života.“*

Hana Urbášková se věnuje trvale udržitelnému rozvoji venkova a ekologickým aspektům v architektuře a urbanismu, a to ve výzkumné, pedagogické i projekční praxi. Působí na Fakultě architektury Vysokého učení technického v Brně, kde zastává pozici proděkanky pro tvůrčí činnost a doktorská studia. Problematiku udržitelného rozvoje promítá do vedení ateliérových a diplomových prací, pořádání mezinárodních workshopů, seminářů a konferencí. Získala a vede významné granty a projekty, které vedly k inovaci studijních programů, posílení kvality doktorského studia a rozvoji oboru architektura a urbanismus na Vysokém učení technickém v Brně.

Hana Urbášková se také zabývá navrhováním staveb, které splňují pět kritérií: energetická úspornost, ekonomická šetrnost, ekologická ohle-

duplnost, estetický vzhled a etická realizace. Její práce na tomto poli nejenže posloužila studujícím jako praktická ukázka způsobu výstavby energeticky pasivních domů, byla také oceněna v několika profesních soutěžích. „Dům není záležitost dvaceti roků nebo jednoho života, měl by být tak flexibilní, aby umožnil změny budoucích potřeb rodinného životního stylu při minimálních úpravách,“ popisuje svůj přístup k navrhování staveb Hana Urbášková.

„Její poctivé a upřímné zaujetí pro obory architektura a urbanismus, spolehlivost, vysoké pracovní nasazení, erudice, operativní orientace v problematice, schopnost studenty nadchnout a vést kolektiv. Je nepostradatelnou součástí týmu vedení fakulty,“ uvádějí v nominaci emeritní děkan Fakulty architektury Vysokého učení technického v Brně, profesor Josef Chybík a proděkanka pro studium docentka Iva Poslušná.

doc. RNDr. Irena Valterová, CSc.

„Vědecká práce je i střídání nadšení a frustrace.“

Irena Valterová pracuje v Ústavu organické chemie a biochemie Akademie věd ČR jako vedoucí vědeckého týmu Infochemikálií, kde se věnuje především chemické ekologii. „Chemická ekologie studuje chemicky zprostředkované interakce mezi živými organismy,“ říká Irena Valterová, která se specializuje na chemickou komunikaci hmyzu prostřednictvím feromonů.

Mimo vedení vědeckého týmu a ředitelství četných výzkumných projektů přednáší Irena Valterová na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy a na České zemědělské univerzitě. Věnuje se také popularizaci vědy a spolupracuje s malými podniky. Z této spolupráce vznikl například patent na feromon klíněnky jírovcové, na jehož základě se vyrábějí lapače s feromonovými odparníky na ochranu kaštanů před škůdcem. Irena Valterová je autorkou více než stovky původních vědeckých prací a několika patentů. Pravidelně recenzuje

rukopisy pro mezinárodní časopisy v oboru a posuzuje zahraniční vědecké projekty. Je členkou České společnosti chemické, České společnosti pro biochemii a molekulární biologii a Mezinárodní společnosti pro chemickou ekologii. Jako milovnice přírody je i amatérskou ornitoložkou a členkou České společnosti ornitologické.

I když Irena Valterová vystudovala organickou chemii, zabývá se výzkumem hmyzu: „Pořád se musím něco učit, teď například molekulární biologii,“ říká vědkyně, která se podle svých slov necítí být ani chemičkou, ani bioložkou. „Jsem spíš bývalý chemik, který fušuje do biologie,“ komentuje svoji oborovou ne/příslušnost Irena Valterová. K práci ve vědě prý patří nadšení i frustrace, nejvíc ji však těší, že přicházejí stále nové podněty. „Baví mě, že se projekty vyvíjejí, něco objasníte, ale tím nic nekončí, vždycky vyvstanou další a další otázky.“

PhDr. Natalie Venclová, DrSc.

„Archeologie má obrovský potenciál toho, čemu se říká dobrodružství poznání.“

Natalie Venclová se vedle tradiční archeologie doby železné zabývá technologiemi výroby skla, železa a dalších materiálů nejen tohoto období. Věnuje se například výzkumu ženských náramků ze sapropelitu, výrobnímu postupu, původu výrobních materiálů, variacím provedení náramků, kontextu dílen, kde náramky vznikaly, ale i jejich geografickému rozšíření. Používá přitom metody povrchových průzkumů, destruktivního výzkumu, geologie, petrografie a palynologie. Jak sama říká, archeologie je věda, která se dnes stále víc ocitá ani ne tak na pomezí historie, ale spíš na pomezí přírodních věd. V jednom z posledních projektů, v jehož rámci se zabývala sklářstvím v období pravěku, například za pomocí metody na bázi izotopů stroncia zjišťovala, odkud pochází hlavní surovina pro výrobu skla.

Natalie Venclová pracuje v Archeologickém ústavu Akademie věd ČR v Praze. Výsledky

svých výzkumů zveřejňuje nejen v odborných časopisech a sbornících, ale od roku 1990 také v monografiích. Svůj rozhled a odborné zkušenosti uplatnila v monumentálním díle, stěžejním pro nejméně jednu další vědeckou generaci, v osmivazkové syntéze Archeologie pravěkých Čech, jejíž byla spolueditorkou a zároveň hlavní autorkou dvou svazků. Kromě vlastní vědecké práce se nevyhýbala ani dalším souvisejícím činnostem organizačním a redakčním. Spoluzaložila Česko-slovenskou skupinu pro dobu železnou. Pořádala konference a semináře a podílela se na činnosti výstavní a popularizační. Pedagogickou činnost realizovala po řadu let jednak přednáškami na katedře archeologie Západočeské univerzity v Plzni a na Univerzitě Karlově, jednak vedením tamních studujících doktorského studia. Její erudice a přínos oboru archeologie je vysoce uznávaná u nás i v zahraničí.

Ing. Růžena Vintrová, DrSc.

laureátka Ceny Milady Paulové za rok 2010 v oblasti ekonomie

*„Ekonomie se dotýká každého,
sama o sobě však nestačí.“*

Růžena Vintrová byla významná česká ekonomka a makroekonomická analytička. Zaměřovala se na srovnání vývoje české ekonomiky a ekonomik tranzitivních zemí, otázky evropské ekonomické integrace a sblížování české ekonomiky a vyspělých zemí Evropské unie. V posledních letech se také věnovala analýze dopadů hospodářské recese na ekonomickou pozici a konkurenceschopnost České republiky a středoevropských (nových) členských zemí EU.

Česká republika podle Vintrové v době začátků ekonomické krize nebyla v situaci, kdy by bylo vhodné plošně škrtnat ve veřejných výdajích a mít za každou cenu vyrovnaný rozpočet. „Vydávat za východisko z krize demontáž sociálního státu je ten největší omyl, který jde proti zájmům všech. Dnes již nepotřebujeme překonávat důsledky státního socialismu, je třeba řešit nedostatky kapitalismu, které souvisejí s podstatou současné krize,“ vyjádřila se.

Poznání ekonomie pomáhá podle Růženy Vintrové odpovět na řadu otázek, které si lidé kladou. „Nelze ovšem pominout, co se děje kolem, za úzkým rámcem ekonomiky. Nestačí jen ekonomie sama o sobě. Znalosti je třeba zasadit do širších sociálních souvislostí.“ Také proto byla Ing. Vintrová velkou kritičkou nejčastěji užívaného ukazatele stavu ekonomiky, hrubého domácího produktu, jehož výpovědní hodnotu považovala za nedostatečnou, a prosazovala komplexní přístup, opírající se o alternativní indikátory národních účtů a další prameny. Růžena Vintrová působila ve Státním úřadě statistickém, v Prognostickém ústavu Akademie věd ČR a naposledy také v Centru ekonomických studií Vysoké školy ekonomie a managementu, kde se významně podílela na výuce, zavádění nových předmětů a tvorbě skript. Do svého úmrtí v roce 2013 hojně publikovala, spolupracovala se zahraničím a angažovala se v řadě profesních organizací.

prof. Ing. Jaroslava Vráblíková, CSc.

*„Ekologie je úcta k životu: nejde jen o člověka,
ale také o všechno kolem.“*

Jaroslava Vráblíková se zaměřuje na ekologii, trvale udržitelné formy hospodaření v krajině a na problematiku revitalizace krajiny poškozené lidskou činností. Její aktivity sahají od výzkumu a výuky až k praktické podpoře ekologického zacházení s krajinou. Spolupracuje s Agrární komorou pro Ústecký kraj i důlními organizacemi, je členkou Společnosti pro trvale udržitelný život i organizátorkou seminářů a konferencí pro širokou veřejnost a především pro osoby pracující v zemědělství. Její zkušenosti a expertízy využívá i státní a veřejný sektor, ministerstvy a veřejnými vysokými školami počínaje, soudnictvím konče.

Významná je její aktivita v pedagogické oblasti. Jaroslava Vráblíková má klíčový podíl na založení Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem a zasadila se také o vznik zdejší Fakulty životního prostředí, kde dodnes

působí. Vedla kolem stovky bakalářských a diplomových prací, řada jejích studentů a studentek dnes působí ve veřejné správě, ve výzkumu i na univerzitách. Je autorkou zhruba tří set odborných prací, ať již příspěvků ve sbornících a recenzovaných časopisech nebo monografií. Jak sama říká, nikdy nedělala vědu v laboratoři, byla to vždy věda pro lidi, jejímž hlavním cílem je praktické uplatnění. Tou je řada metodik revitalizace konkrétních oblastí, mimo Severních Čech například Podkrušnohoří.

„Revitalizace, to není jenom půda. Jde také o krajinu, o celek a případně o nějaká ta pracovní místa. Nejde nám jenom o revitalizaci, ale o re-socializaci, o návrat člověka do krajiny. To by měla být ta koncovka, aby ta katastrofální krajina 70. let byla zase krajinou krásnou, krajinou, kam se budou jezdit lidé zotavovat,“ vysvětluje Jaroslava Vráblíková.

Ing. Věra Vrtílková

„Můj osobní rekord pro mě znamená víc než nějaký stupínek.“

Věra Vrtílková je významná česká odbornice v oboru koroze kovových materiálů, užívaných v jaderné energetice. Svě více než čtyřicetileté vědecko-výzkumné působení zaměřila zejména na studium koroze zirkoniových slitin v provozních a havarijních režimech jaderných reaktorů. Její výzkum nejenže významně přispěl k pochopení korozních dějů jako takových, ale i k formulaci závěrů přímo využitelných v praxi: například při licenčním řízení jaderného paliva firmy Westinghouse nebo pro stanovení nového bezpečnostního kritéria užívaného při bezpečnostních analýzách havárií reaktorů, u nichž došlo ke ztrátě chladiva.

Řada výzkumů Věry Vrtílkové podléhá nebo podléhala utajení. Výsledky těch, pro které toto omezení neplatí, publikovala ve dvou stovkách původních vědeckých prací v České republice i v zahraničí a přednesla na mnoha mezinárod-

ních konferencích. Koordinovala práci na několika mezinárodních výzkumných projektech, každoročně organizuje pracovní semináře za účasti zástupkyň a zástupců českých vysokých škol a ústavů Akademie věd ČR. Na práci ji baví především hledání souvislostí, když přijde na netradiční nápad, a týmová práce. „Je fantastické vidět, když se nějaká myšlenka rodí jakoby z ničeho. To je fantazie!“, říká. Za dobu, co vedla výzkumné týmy, vychovala řadu studentů. Při jejich výchově, jak říká, dbá především na budování sebedůvěry: „Budovat sebedůvěru studentů jde třeba i tím, že předvedu, jak jsem sama hloupá. Že nemám názor, že se můžu mýlit, že udělám chybu, a že je to normální.“

Věra Vrtílková, kterou v mládí inspirovali manželé Heyrovští, svoji profesní dráhu zahájila ve slovenských Jaslovských Bohunicích, dnes pracuje v Ústavu jaderných paliv, a.s., kde působí jako vedoucí skupiny zirkoniové slitiny.

Ing. Blanka Wichterlová, DrSc.

„Věda je jako jakákoli jiná práce. Vyžaduje značné úsilí, když to má za něco stát.“

Blanka Wichterlová pracuje v Ústavu fyzikální chemie J. Heyrovského Akademi věd, kde se zabývá analýzou a vývojem katalyzátorů pro chemické procesy, které jsou nezbytné při výrobě paliv, petrochemických produktů a dalších látek a které přeměňují škodlivé exhaláty z chemického průmyslu a dopravy na nezávadný dusík. Katalyzátory mění rychlost chemického procesu, mohou jej iniciovat nebo vedou ke vzniku určitých vedlejších produktů. Jsou to látky, které do chemických procesů vstupují, ale samy se v nich nemění.

„Vysoce selektivní katalyzátory jsou nezbytné pro pokročilé procesy nezatěžující životní prostředí jak v oblasti zpracování ropy, syntézy a přeměn uhlovodíků, tak pro přeměnu škodlivých komponent na nezávadné složky v exhalátech spalovacích a chemických procesů,“ říká o uplatnění výsledků svých výzkumů Blanka Wichterlová. Proto také současně s výzkumnou činností spolupracuje se společnostmi, které se

v České republice zabývají výrobou chemických a rafinérských produktů.

Blanka Wichterlová je autorkou více než sto padesáti článků v předních mezinárodně uznávaných časopisech, mnoha přehledových prací a patentů. Je také členkou a zakladatelkou několika vědeckých asociací a působí v edičních radách mezinárodních časopisů. Ve své práci Blanka Wichterlová rozvinula komplexní přístup k řešení problému heterogenně katalytických reakcí a zavedla celou řadu nových spektrálních a difrakčních technik, které slouží k analýze vztahů mezi strukturou a aktivitou katalyzátorů na molekulární úrovni. Vychovala také celou generaci úspěšných mladých vědců a vědkyň, kteří se dnes úspěšně věnují výzkumu v oblasti katalýzy.

Věra Vrtílková, kterou v mládí inspirovali manželé Heyrovští, svoji profesní dráhu zahájila ve slovenských Jaslovských Bohunicích, dnes pracuje v Ústavu jaderných paliv, a.s., kde působí jako vedoucí skupiny zirkoniové slitiny.

Přehled ročníků

Ceny Milady Paulové

Cena Milady Paulové 2014

stavební inženýrství a architektura

V roce 2014 byla Cena Milady Paulové udělena v oblasti stavebního inženýrství a architektury, a to s cílem upozornit na výročí sto let od doby, kdy ke studiu nastoupila první absolventka architektury na našem území Mílada Pavlíková-Petřílková (1895 – 1985), podpořit rostoucí zájem veřejnosti o témata spojená s vytvářením a kultivací veřejného prostoru, jeho proměnami a stavebními zásahy člověka do něj a vyzdvihnout úsilí a práci českých výzkumníků v technických vědách obecně a inspirovat tak mladou generaci studujících, aby se vydala na vědeckou dráhu v technických oborech.

Laureátka:

prof. Ing. Alena

Kohoutková, CSc., FEng.

Fakulta stavební, České vysoké učení technické v Praze

Nominovány dále byly (dle abecedy):

prof. Ing. Milena Císlerová, CSc. [Fakulta stavební, České vysoké učení technické v Praze](#)

prof. Ing. Darja Kubečková, PhD. [Fakulta stavební, Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava](#)

prof. RNDr. Pavla Rovnaníková, CSc. [Fakulta stavební, Vysoké učení technické v Brně](#)

prof. Ing. Arch. Hana Urbášková, Ph.D. [Fakulta architektury Vysoké učení technické v Brně](#)

Hodnotící komise:

Předseda:

prof. Ing. Rostislav Drochytka, CSc., MBA
[Fakulta stavební, Vysoké učení technické v Brně](#)

Členové a členky (dle abecedy):

Mgr. et Bc. Pavlína Janová [Odbor výzkumu a vývoje, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR](#)

Ing. arch. Jana Kašánková [Česká komora architektů](#)

Ing. arch. Iveta Merunková, Ph.D. [Český svaz stavebních inženýrů](#)

Ing. Martin Pospíšil, Ph.D. [Fakulta architektury, České vysoké učení technické v Praze](#)

Ing. Renata Zdařilová, Ph.D. [Fakulta stavební, Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava](#)

Cena Milady Paulové 2013

farmakologie a toxikologie

Cena Milady Paulové byla v roce 2013 udělena v oblasti farmakologie, resp. experimentální a klinické farmakologie a toxikologie, a to s odkazem na dílo a působení profesorky Heleny Raškové, legendy české i mezinárodní farmakologie, od jejíhož narození v roce 2013 uběhlo sto let, a s odkazem na působení profesorky Hedviky Zemánkové-Kunzové, první přednostky Farmakologického ústavu Univerzity Palackého v Olomouci, od jejíhož úmrtí v roce 2013 uběhlo 60 let.

Laureátka:

prof. MUDr. Alexandra Šulcová, CSc.

Středoevropský technologický ústav CEITEC

při Masarykově univerzitě v Brně

Nominováni dále byli (dle abecedy):

doc. MUDr. Věra Klenerová, DrSc. 1. lékařská
fakulta Univerzity Karlovy v Praze

doc. PharmDr. Hana Kubová, DrSc. Fyziolo-
gický ústav Akademie věd ČR

RNDr. Lenka Maletínská, CSc. Ústav organic-
ké chemie a biochemie Akademie věd ČR

prof. RNDr. Marie Stiborová, DrSc. Přírodo-
vědecká fakulta Univerzity Karlovy v Praze

prof. RNDr. Jitka Ulrichová, CSc. Lékařská
fakulta Univerzity Palackého v Olomouci

Hodnotící komise:

Předseda:

prof. RNDr. PhMr. Dr.h.c. Jaroslav Květina, DrSc.
Farmaceutická fakulta, Veterinární a farmaceu-
tická univerzita Brno

Mgr. et Bc. Pavlína Janová Odbor výzkumu
a vývoje, Ministerstvo školství, mládeže a tělo-
výchovy ČR

PharmDr. Olga Lenčová (Popelová), Ph.D.
Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Praze

RNDr. Helena Mertlíková-Kaiserová, Ph.D.

Členové a členky (dle abecedy):

prof. RNDr. Pavel Anzenbacher DrSc. Lékař-
ská fakulta Univerzity Palackého v Olomouci

Ústav organické chemie a biochemie Akademie
věd ČR

Cena Milady Paulové 2012

historické vědy

4. ročník Ceny Milady Paulové si kladl za cíl zviditelnit a ocenit vědeckou práci významných osobností historických věd, s odkazem na pedagogicko-výzkumné působení historičky a byzantoložky profesorky Paulové (1891-1970) a s cílem podtrhnout důležitost tohoto oboru pro rozvoj společnosti a ochranu zachování její paměti.

Laureátka:

prof. PhDr. Zdeňka Hledíková, CSc.

Filozofická fakulta, Univerzita Karlova v Praze

Nominováni dále byly (dle abecedy):

prof. PhDr. Libuše Hrabová, CSc. Filozofická fakulta, Univerzita Palackého v Olomouci

prof. PhDr. Kateřina Charvátová, CSc. Pedagogická fakulta, Univerzita Karlova v Praze

PhDr. Jiřina Langhammerová
Národní muzeum

prof. PhDr. Milena Lenderová, CSc. Filozofická fakulta, Univerzita Pardubice

doc. PhDr. Lydia Petráňová, CSc. Etnologický ústav Akademie věd ČR

prof. PhDr. Eva Stehlíková Filozofická fakulta, Masarykova univerzita v Brně

doc. RNDr. Soňa Štrbáňová, CSc. Ústav pro soudobě dějiny Akademie věd ČR

PhDr. Natalie Venclová, DrSc. Archeologický ústav Akademie věd ČR

Hodnotící komise:

Předseda:

prof. RNDr. PhMr. Dr.h.c. Jaroslav Květina, DrSc. Farmaceutická fakulta, Veterinární a farmaceutická univerzita Brno

Členové a členky (dle abecedy):

Jan Gruber Spolek historie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze

doc. Mgr. Antonín Kalous, M.A., Ph.D. Filozofická fakulta, Univerzita Palackého v Olomouci

PhDr. Alena Křížová, Ph.D. Ústav evropské etnologie Filozofická fakulta, Masarykova univerzita v Brně

prof. PhDr. Miloslav Pojsl Cyrilometodějská teologická fakulta, Univerzita Palackého v Olomouci

doc. PhDr. Marie Ryantová, CSc. Filozofická fakulta, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

PhDr. Jiří Stočes, Ph.D. Fakulta právnická, Západočeská univerzita

prof. PhDr. Stanislav Stuchlík, CSc. et DSc. Filozofická fakulta, Slezská univerzita v Opavě

doc. Daniela Tinková, Ph.D. Filozofická fakulta, Univerzita Karlova v Praze

RNDr. Helena Mertlíková-Kaiserová, Ph.D. Ústav organické chemie a biochemie Akademie věd ČR

Cena Milady Paulové 2011

chemie

V roce 2011 byla Cena Milady Paulové, s odvoláním na iniciativu OSN, která vyhlásila rok 2011 rokem chemie, udělena v oboru chemie, s cílem podtrhnout důležitost tohoto oboru pro společnost a ochranu životního prostředí.

Laureátka:

prof. Ing. Kateřina Demnerová, CSc.

Fakulta potravinářské a biochemické technologie,

Vysoká škola chemicko-technologická v Praze

Nominováni dále byli (dle abecedy):

prof. RNDr. Pavla Čapková, DrSc. Centrum nanotechnologií, Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava

prof. RNDr. Pavla Rovnaníková, CSc. Fakulta stavební, Vysoké učení technické v Brně

prof. RNDr. Marie Stiborová, DrSc. Přírodovědecká fakulta, Univerzita Karlova v Praze

doc. RNDr. Miroslava Trchová, CSc. Ústav makromolekulární chemie Akademie věd ČR

prof. RNDr. Jitka Ulrichová, CSc. Lékařská fakulta, Univerzita Palackého v Olomouci

doc. RNDr. Irena Valterová, CSc. Ústav organické chemie a biochemie Akademie věd ČR

Ing. Věra Vrtílková Ústav jaderných paliv, a.s.

Hodnotící komise:

Předseda:

prof. Ing. Jiří Drahoš, DrSc., dr. h. c. předseda Akademie věd ČR

Členové a členky (dle abecedy):

doc. Mgr. Pavel Jungwirth, CSc. Ústav organické chemie a biochemie Akademie věd ČR

Ing. Helena Kalová

SYNTHOS Kralupy, a.s.

doc. Ing. Josef Koubek, CSc. rektor Vysoké školy chemicko-technologické v Praze

prof. RNDr. Miroslav Mašláň, CSc. rektor Univerzity Palackého v Olomouci

Ing. Ladislav Novák ředitel Svazu chemického průmyslu

Ing. Lucy Vojtová, Ph.D. Středoevropský technologický institut, Vysoká škola Technická v Brně

Ing. Naděžda Witzanyová Odbor mezinárodní spolupráce ve výzkumu a vývoji, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR

Cena Milady Paulové 2010 ekonomie

V roce 2010 byla Cena Milady Paulové udělena v oboru ekonomie, s cílem podtrhnout důležitost tohoto oboru a paradigmatických změn, ke kterým také v souvislosti s krizí v současné době v ekonomii a dochází.

Laureátka:

Ing. Růžena Vintrová, DrSc.

*Centrum ekonomických studií, Vysoká škola
ekonomie a managementu, o.p.s.*

Nominovány dále byly (dle abecedy):

doc. PhDr. Lenka Adamcová, CSc. *Metropolitní univerzita Praha, o.p.s., katedra mezinárodního obchodu*

doc. Ing. Jaroslava Durčáková, CSc. *Fakulta financí a účetnictví, Vysoká škola ekonomická v Praze*

Ing. Magdalena Hunčová, Ph.D. *Fakulta sociálně ekonomická, Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem*

prof. Ing. Dr. Drahomíra Pavelková *Fakulta managementu a ekonomiky, Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně*

doc. Ing. Márie Režňáková, CSc. *Fakulta podnikatelská, Vysoké učení technické v Brně*

Hodnotící komise:

Předseda:

RNDr. Jana Ryšlinková, CSc. *děkanka US Bussines School Praha, s.r.o.*

Členové a členky (dle abecedy):

Ing. Mojmír Hampl, Ph.D. *víceguvernér České národní banky*

doc. Ing. Štěpán Jurajda, Ph.D.

ředitel CERGE-EI

doc. Ing. Pavlína Pellešová, Ph.D. *Fakulta obchodně podnikatelská v Karviné, Slezská univerzita v Opavě*

Ing. Ilona Švihlíková, Ph.D. *katedra politologie a společenských věd, Vysoká škola mezinárodních vztahů Praha, o.p.s.*

Cena Milady Paulové 2009

ekologie a udržitelný rozvoj

V roce 2009 byla Cena Milady Paulové udělena v oboru ekologie a trvale udržitelného rozvoje. Volba této vědní oblasti byla daná jejím mezioborovým charakterem, absencí genderových konotací dělení věd na tvrdé a měkké vědy a vysokým politickým i společenským významem, který této doméně přiznává mimo jiné také Národní politika výzkumu, vývoje a inovací pro roky 2009–2013.

Laureátka:

prof. RNDr. Milena Rychnovská, DrSc.

Přírodovědecká fakulta, Univerzita Palackého v Olomouci

Nominovány dále byly (dle abecedy):

Ing. Květuše Jiráťová, CSc. Ústav chemických procesů Akademie věd ČR

prof. RNDr. Hana Librová, CSc. Fakulta sociálních studií, Masarykova univerzita v Brně

RNDr. Věra Straškrabová, DrSc. Hydrobiologický ústav Akademie věd ČR

prof. MUDr. Eva Syková, DrSc. Institut experimentální medicíny Akademie

prof. MVDr. Zdeňka Svobodová, DrSc.

Fakulta veterinární hygieny a ekologie, Veterinární a farmaceutická univerzita v Brně

prof. Ing. Jaroslava Vráblíková, CSc. Fakulta životního prostředí, Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem

Ing. Blanka Wichterlová, DrSc. Ústav fyzikální chemie J. Heyrovského Akademie věd ČR

Hodnotící komise:

Předseda:

prof. RNDr. Milan Chytrý, Ph.D. Přírodovědecká fakulta, Masarykova univerzita v Brně

prof. RNDr. Ing. Michal V. Marek, DrSc. Ústav

systémové biologie a ekologie Akademie věd ČR

PhDr. Kateřina Ptáčková Zelený kruh – asociace ekologických organizací

Členové a členky (dle abecedy):

Mgr. Jan Dušek Daphne ČR – Institut aplikované ekologie

doc. Ing. Mgr. Jan Frouz, CSc. Přírodovědecká fakulta, Univerzita Karlova v Praze

MUDr. Iva Lekešová, CSc. Odbor mezinárodní spolupráce ve výzkumu a vývoji, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR

doc. Ing. Josef Seják, CSc. Fakulta životního prostředí, Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem

prof. RNDr. Boris Vyskot, DrSc. Biofyzikální ústav Akademie věd ČR

CENA MILADY PAULOVÉ

Fotografie: [Michal Ureš](#)

Sazba a grafika: [Matěj Málek](#)

Jazyková korektura: [Alena Ortenová](#)

Fotografie Milady Paulové: [Masarykův ústav
a Archiv AV ČR, v.v.i.](#)

Vydal: [Sociologický ústav AV ČR, v.v.i.](#)

[Jilská 1, 110 00 Praha 1](#)

Druhé, doplněné vydání Praha 2014

ISBN: 978-80-7330-255

Obsah zpracovala Hana Tenglerová na základě nominací a podkladů pro hodnocení nominovaných a na základě rozhovorů s nominovanými vědkyněmi (www.zenyaveda.cz).

Reálie o prof. Miladě Paulové byly čerpány z prací PhDr. Lubomíry Havlíkové, CSc. ze Slovanského ústavu AV ČR, v.v.i.

Distribuce:

Tiskové a ediční oddělení Sociologického ústavu
AV ČR, v.v.i.

[Jilská 1, 110 00 Praha 1](#)

telefon: 210 310 217

e-mail: prodej@soc.cas.cz

Publikace vznikla s podporou projektu LE 14021 (program EUPRO II), který je financován Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR.

